

Sygn. akt IX W 3271/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2014 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Aneta Żołnowska

Protokolant: stażysta Anna Ostromecka

w obecności oskarżyciela publ. M. W.

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2014 r. i 26 listopada 2014 r. sprawy

S. N.

s. R. i T. z domu Ł.

ur. (...) w P.

obwinionego o to, że:

w dniu 14 stycznia 2014r. w miejscowości B. ul. (...) powiat (...) woj. (...) - (...), kierując samochodem osobowym marki A. (...) o nr rej. (...), dokonał manewru wyprzedzania pojazdu marki F. (...) o nr rej. (...), nie stosując się do znaku drogowego poziomego P-4 „linia podwójna ciągła” oznaczającą zakaz przejeżdżania przez tę linię i najeżdżania na nią.

W tym samym miejscu, kierując samochodem osobowym marki A. (...) o nr rej. (...), po wykonaniu manewru wyprzedzania pojazdu marki F. (...) o nr rej. (...) i zajęcia prawego pasa ruchu wykonał gwałtowny manewr hamowania czym zmusił do hamowania kierowcę pojazdu F. (...) Z. Ś., utrudniając ruch na drodze publicznej

- tj. za wykroczenie z art. 92§1 kw oraz art. 90 kw

ORZEKA:

I. **obwinionego S. N.** niewinna od popełnienia zarzucanych mu czynów;

II. koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt IX W 3271/14

UZASADNIENIE

S. N. został obwiniony o to, że w dniu 14 stycznia 2014r. w miejscowości B. na ul. (...) kierując samochodem osobowym marki A. (...) o nr rej. (...), wykonał manewr wyprzedzania pojazdu marki F. (...) o nr rej. (...), nie stosując się do znaku drogowego poziomego P-4 „linia podwójna ciągła” oznaczającą zakaz przejeżdżania przez tę linię i najeżdżania na nią, a po wykonaniu tego manewru wykonał gwałtowny manewr hamowania czym zmusił do hamowania kierowcę pojazdu F. (...) Z. Ś., utrudniając ruch na drodze publicznej - tj. za wykroczenia z art. 92§1 kw oraz art. 90 kw.

Zebrany materiał dowodowy w sprawie nie pozwolił na kateryczne rozstrzygnięcie czy zdarzenie opisane w zarzucie miało miejsce.

Bezspornym jest, iż w dniu 14 stycznia 2014r. S. N. zgłosił funkcjonariuszom Policji w O. zdarzenie, które miało polegać na szarpaniu go przez Z. Ś. i P. Ś. na skrzyżowaniu w O.. Wymieniony zauważył również w tym czasie uszkodzenia w swoim samochodzie, które jak sądził powstały w wyniku zdarzenia z udziałem samochodu m – ki F. (...) o nr rej. (...), którym kierował Z. Ś.. Wymieniony przyznał przed funkcjonariuszami, iż wyprzedzał pojazd A., ale nie doprowadził do jego uszkodzenia. Jednocześnie wskazał, iż kierujący tym samochodem w miejscowości B. wyprzedził go nie stosując się do znaku P- 4, a następnie gwałtownie zahamował, zmuszając jadącego za nim Z. Ś. do hamowania. (notatka urzędowa k. 4 – 5)

Obwiniony nie przyznał się do popełniania zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż nie zajeżdżał drogi kierującemu F. (...). Analiza jego wyjaśnień prowadzi do wniosku, iż nie wyprzedzał go również. (k. 47, 16v-17)

Świadek Z. Ś. na rozprawie zeznał, iż w trakcie jazdy do miejscowości O. kilkakrotnie wyprzedzali się z kierującym A.. Nie wspominał o przekroczeniu przez niego linii podwójnej ani o hamowaniu bezpośrednio po zakończeniu manewru wyprzedzania, które zmusiło jego do wykonania manewru obronnego. Świadek skupił się o zdarzeniu które miało miejsce w O., wspominając jedynie o jednej niebezpiecznej sytuacji w trakcie wyprzedzania w miejscu gdzie nie było dostatecznej widoczności. Świadek potwierdziło co prawda zeznania złożone w postępowaniu wyjaśniającym, ale nie wyjaśnił dlaczego dotyczą one zasadniczo innych kwestii niż poruszone przez Sądem. (k. 37 – 37v, 6v,)

Świadek P. Ś. zeznał, iż w B. jego ojciec był zmuszony do hamowania w trakcie wykonywania przez obwinionego manewru wyprzedzania, bo „nie ma tam widoczności”. Zeznania w trakcie rozprawy w zasadniczy sposób różnią się od złożonych w trakcie postępowania wyjaśniającego, bowiem też dotyczą w przeważającej części, zdarzenia w O.. (k. 37v, 7v)

W tym stanie rzeczy, Sąd dysponując dwiema przeciwstawnymi wersjami, z których żadna nie jest poparta innymi dowodami, w sytuacji, gdy zawiadomienie o popełnieniu wykroczenia zostało złożone jakby przy okazji odpierania zarzutów stawianych przez stronę przeciwną, nie był w stanie ustalić nawet bardzo prawdopodobnego stanu faktycznego, a co za tym idzie dokonać oceny czy obwiniony dopuścił się czynów, które mogą być kwalifikowane jako wykroczenia.

Wobec powyższego jedynym możliwym rozstrzygnięciem w sprawie było uniewinnienie obwinionego.